

96. Jézus-ima, XI. Az Úr megmutatta irgalmát és jóságos arcát

Az Úr irgalmáért esedezve énekeljük a Jézus imát:

Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!

Az Úr színe előtt esedezzünk szegény bűnös módjára:

Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!

Engedjük visszhangozni lelkünkben a Jézus-ima szavainak mély jelentését:

– Én, a szegény bűnös az irgalmas nagy Úr színe előtt állok.

– Az Úr arcát szeretném szemlélni!

– Bűnös voltom ellenére szeretném felemelni a tekintetemet Őhozzá.

– Szegény bűnös létem ellenére **arra vágyódom, hogy az Úristen lehajoljon hozzám, rám tekintsen, irgalmazzon nekem, és megmutassa jóságos arcát.**

A **kontemplatív ima** ugyanis az Istennel való olyan imakapcsolat, amelyben Isten hajol le hozzánk, s emel föl Magához, és tölt be Önmagával. Erre mi – bár vágyódik rá a szívünk – szinte gondolni is alig merünk. Ennek az útjait szeretnénk tanulmányozni: milyen is az a kontemplatív ima, az az isteni (misztikus) cselekedet, amikor Isten – minden bűnösségünk ellenére – lehajol hozzánk, s fölemel magához, és betölt Önmagával.

I. Hogyan tudunk majd megállni az Úr színe előtt az utolsó óráinkban?

1. Talán ott még egyszer elmondhatjuk Neki a kérésünket:

Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!

Most azzal a lélekkel énekeljük, amellyel majd ott szeretnénk állni az örök hajlék kapujában, az Úr, az igazságos Bíró előtt:

Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!

2. **Jeremiás** próféta azt mondja: (Népének) *távolról megjelent az Úr, és szólt hozzá: Örök szeretettel szerettelek, azért megőriztem irgalmasságomat* (Jer 31,3). Milyen felséges élménye ez a prófétának, Aki nem vonakodott ráadni az életét Isten szolgálatára, bármennyi áldozattal is jár az. Olyan boldog az a lélek, amely a mennyország kapujában elmondhatja: *közletről megjelent nekem az Úr, és szólt hozzám: Jöjj be Urad örömébe!* (Mt 25,21).

3. Készüljünk az örök élet érettségijének legfőbb gyakorlatára: *Megjelenik nekünk az Úr, s mi leborulunk előtte, Ő pedig magához emel minket!* Benne látjuk egész életünket. Ott rájövünk, hogy **életünk nem is annyira a mi cselekvéseink története, hanem Isten végtelen irgalmának a sorozata**, mellyel annyiszor megbocsájtott, lehajolt hozzánk, „irgalmazott nekünk, szegény bűnösöknek”.

Aki kér, az kap. Aki zörget, annak ajtót nyitnak (Mt 7,8). Mi, akik a Jézus-imában „szüntelenül”

próbáltunk esengeni az Úr irgalmáért, ott a mennyország ajtajában látjuk majd igazán, hogy életünk folyamán hányszor tényleg el is nyertük ezt az irgalmas isteni Szeretetet.

II. Isten gyermekeinek bizalmával igényeljük Isten Fényességének ránk áradását!

Sötét óráiban a Zsoltáros így tudott felujjongani: *Arcának fényétől a felhők szétfutottak* (Zsolt 17,13). Isten gyermekeinek bizalmával igényeljük, hogy Isten fényességes arca ránk áradjon! A mennyország ajtajában – amikor már örökre kezd felragyogni ránk az Ő arcának fényessége – szertefoszlik az életünkből minden homály, minden felhő, amely eltakarta Őt a szemünk elől.

1. Itt már megáll az idő. Már kezdjük tudni, hogy mit is jelent **az örökkévalóság**: nem unalom, hanem nyugalom! Nem statikus állókép, pillanatfelvétel, hanem folytonosan mozgó kép.

Mi csak csodálkozva állunk Isten örök tevékenysége előtt, amellyel nekünk ajándékozta magát. Ölelésre Feléje tárhatjuk karjainkat, vágyódhatunk arra, hogy minden pórusunk kitáguljon, hogy egyre teljesebben tudjuk befogadni Isten önmagát ajándékozó Szeretetét! De igazán Isten tesz minket tágassá az Ő befogadására. **Csak némán, szomjasan, boldogan álljunk előtte!** Itt már nem szükséges – gondolatsorok építésével – elmélkednünk Isten tanításáról, illetve annak részleteit elménkbe befogadni, itt már nem a szavak közvetítik Istent, hanem az Ő szeretetének az áradása!

2. Amikor jóságos arcának ránk ragyogásában kitérjük előtte a szívünket, **már nem kell restelkednünk, hogy milyen kevéske szeretet van bennünk. Ő ugyanis már egészen betöltötte lelkünket a szeretetével!**

– Ez az, amire **mi** egész életünkben törekedtünk, hogy tudniillik **Istent teljes szívünkkel szerethessük!**

– Ez az, amire **Isten** is egy örökkévalóságon át vágyódik, hogy tudniillik **egészen nekünk adhassa önmagát!**

„Ó, boldog Isten!

Ó, boldog én!

Ketten vagyunk, de már egy helyen:

– Isten mibennünk, mi Istenben!

– Az ő léte a mi létünkben.

– Az ő tudása a mi tudásunkban.

– Az ő szeretete a mi szeretetünkben.”

3. Ízlelgessük a Szentháromság Személyeinek ezt a gyönyörű egységét egymással és a mi lelkünkkel! **Ez már a célba érkezés gyönyörűsége**, amelyért érdemes volt vállalnunk földi életünk minden napját minden cselekedetével, imádságával és áldozatával! Már nem vágyakozunk sajnálkozva földi létünk burka után, mint ahogyan a kis csibe is szívfájdalom nélkül otthagyja a tojánhéjat, amelyből kikelt, új életre kelt.

4. Lelkünk **annyira lesz befogadóképes** Isten felénk sugárzó szeretetére, amennyire itt a földön a **megszentelő kegyelem által** kitágítottuk lelkünk kapacitását. Itt már nem sajnáljuk földi életünk cselekvéseit, imádságait és áldozatait, mert ezek készséges elfogadása növelte bennünk a megszentelő kegyelmet. Emiatt tudtunk már itt a földön egyre többet befogadni Istenből. Most, amikor csak úgy csendben itt vagyunk Isten előtt, és vágyódunk az Úr egyre teljesebb befogadására, ez is olyan ima-cselekedet, amely növeli bennünk a megszentelő kegyelmet.

- **Tágítsuk egyre nagyobbra** szívünk befogadókéességét!
- Bárcsak elpattanna már az az elválasztó fal, amely Isten és a lelkünk között van!
- Bárcsak leomlana minden akadály, mely Isten szeretetének belénk áradása útjában áll!

5. Ha szükséges, **szavakkal is mondhatjuk**: „megadjuk magunkat a Te szereteted áradatának!”

6. Vagy az is elég, ha Isten belénk áradó szeretetének hullámai elmosják a köztünk levő válaszfalat: „Engedem, Uram, hogy belém áradj a Te boldog mennyei léteddel!” Ezzel a magatartással nemcsak néhány percet tölthetünk már boldogan az imában, mert **ez a kitárulkozó és befogadó magatartás az örök életen át alkalmassá tesz arra, hogy Isten életét befogadhassuk!**

„Csendben állok itt előtted, Uram! A jövő találkozás örömeiben az isteni együttlét gyönyörűségében szüntelenül beengedem szívembe a Te szeretetedet, Uram!

Örökké tartó öröm lesz az, amellyel szüntelen betöltesz. Ez irgalmad kiteljesedése!

—Még jobban áradj belém!

—Még inkább növekedj bennem! Örökre élj bennem!

—Ahogyan így rám árasztod és belém sugárzod Szentlelkedet, szeretetedet, olyan jó, hogy – a közös titkot tudó jó barátok módjára – tudunk egymásra mosolyogni.”

7. Milyen gyenge emberi szó a hála!

De a hála is a szeretetünk egyik megnyilatkozási formája. Mondjuk Neki **hálás szívvel**:

- „Szeretlek, mert irgalmaztál nekem!
- Szeretlek, mert lehajoltál hozzám!
- Szeretlek, mert magadhoz emeltél!
- Szeretlek, mert betöltöttél önmagaddal!”

Ott majd szüntelenül fogjuk hallani Urunk szavát: *gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!*

Mi pedig örökre zenghetjük gyermeki szeretetünk dalát: *Istenem, szeress még jobban, engem szüntelen!*